

Ádám	Éva
kertbe	mentek,
madarat	lőttek,
hányat	lőttek,
mondd meg	te!
Valaki	járt itt,
önmagát	váltig,
váltig	s hiába
keres	te...

Szulőház

Itt élt a költő,
itt él a költő,
úgy mint az emlék,
úgy mint a felhő,
mint a borostyán
csöppjébe dermedt
szivárványszárnyú
pillanat.

Itt él a költő
szivárvány-szomja
manzsettagombja
az üveg alatt.

Szavát idéznéd,
már mindhiába,
szüzek sikolyán
rekedtség átka,
selypít a hegedű,

ádag a hárfa,
cimbalom szava
nyekergőn szólal,
rokkant a káromlás,
biceg a sóhaj,
üszkös kalászu
az aratódal.

Itt élt a költő.
Kézelögombja,
inye nincs szomja
s hült szomorúság —

már csak az őrzi
létének terhét,
őrzi a nemlét
tetézett súlyát.

